

HANNAH GRACE

Vuurzee

MAPLE HILLS 2

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

‘To love is to burn, to be on fire.’

– Marianne Dashwood, *Sense and Sensibility* (1995)

Hoofdstuk een

RUSS

Henry kijkt me vanaf de andere kant van de woonkamer indringend aan. 'Jouw zomer wordt echt ruk.'

Mijn ploegmaten maken instemmende geluiden, vooral Mattie, Bobby en Kris, die eerder iets vergelijkbaars opmerkten toen ik zei dat ik deze zomer niet meega naar Miami.

'Dat klinkt erg inspirerend, Turner,' zeg ik tegen mijn onverstoorbare huisgenoot. 'Misschien moet je motiverende praatjes gaan houden.'

'Als je volgende week tijdens het inwerken moet gaan teambuilen en met van alles moet gaan lopen sjouwen, heb je spijt dat je niet naar me hebt geluisterd.' Henry bladert verder door de folder van Honey Acres en krijgt een steeds diepere frons in zijn voorhoofd. 'Wat is nachtdienst?'

'Dan moet ik twee keer per week in de ruimte naast de hut van de kinderen slapen, voor het geval ze iets nodig hebben,' zeg ik achtere-loos. Henry's ogen worden groot van ontzetting. 'De overige nachten slaap ik in mijn eigen hut.'

'Dat is voor mij een nee.' Hij smijt de folder terug op de salontafel. 'Maar veel succes ermee.'

'Het had erger gekund,' zegt Robbie nadenkend vanaf de andere kant van de woonkamer. 'Als je bijvoorbeeld van de zomer naar Canada had moeten verhuizen.'

Nate kreunt luid, begraaft zijn gezicht in het haar van zijn vriendin en kruipt dieper weg in de luie stoel waar ze samen in liggen. 'Hou op over dat fucking Canada.'

'Het is je eigen schuld,' mompelt Stassie, zo luid dat we het alle-

maal horen. 'Hou op met jammeren, Nate, je wilde zelf voor Vancouver spelen.'

'Ik verkas liever naar Canada dan dat ik negen weken op twintig koters moet letten.' Als je de afkeer op Henry's gezicht ziet, zou je denken dat ik in een slachthuis ga werken, en niet als begeleider op een zomerkamp. 'Je hebt hier niet goed over nagedacht, Callaghan.'

Ja, dat heb ik wel.

De voornaamste klanten van Honey Acres zijn drukbezette rijke ouders die willen dat iemand op hun kinderen past, zodat zij naar hun werk kunnen. Gelukkig kost dit zomerkamp een fortuin, en dat betekent dat de faciliteiten stukken beter zijn dan die van de andere kampen waarnaar ik heb gekeken. Bovendien krijg je uitstekend betaald voor het in de gaten houden van die kinderen en heb je genoeg vrije dagen. Dat laatste is een luxe, ik weet dat dat niet overal het geval is.

Toen ik Kris en Bobby vertelde dat ik niet met hen mee op vakantie kan omdat ik geld moet verdienen, zeiden ze dat ik bij Honey Acres moest gaan solliciteren. Daar zijn ze zelf tien jaar geleden de hele zomer op kamp geweest en het is volgens hen het beste zomerkamp van heel Californië. Ik trek voor geen enkele baan mijn neus op, want sinds de kroeg waar ik werkte door de politie werd gesloten, zit ik krap bij kas. Een heropening zit er niet in, het is te bekend dat er louche zaakjes plaatsvonden en dat er drank werd geschonken aan studenten die daar te jong voor waren.

Henry kan dit wel een onverstandig idee vinden, maar het alternatief is dat ik zonder werk in Maple Hills rondhang en voortdurend mijn moeder moet afwimpelen als die vraagt of ik langskom.

Dan is de keus zo gemaakt.

'Wat ik vooral hoor, Hen, is dat jij nog steeds niet mee wil,' zeg ik plagend.

'Het blijft nee. Dank je feestelijk. Maar als je een fake noodgeval nodig hebt om te ontsnappen, moet je me dat laten weten, dan bel ik.'

JJ, die naast Henry op de bank zit, buigt zich naar hem toe en geeft hem een por met zijn schouder. 'Het enige noodgeval dat jij de komende twee jaar gaat hebben, aanvoerder, is te veel p...'

‘JJ!’ valt Stassie hem gillend in de rede.

‘Niet meteen zulke ranzige dingen denken,’ zegt hij bestraffend. ‘Ik wilde “poen” zeggen.’

Stassie rolt met haar ogen en steekt een middelvinger naar hem op, hij werpt haar een kushandje toe. Dan laat ze haar hand zakken en kijkt met een vriendelijk lachje naar mij. ‘Let maar niet op Henry. Ik hoop dat je het erg leuk hebt en we gaan je hier missen.’

‘Jij woont hier niet eens meer,’ zegt Mattie met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Jij hebt hier sowieso nooit gewoond!’ werpt ze tegen, en dat leidt meteen tot een verhit gesprek over wie meer tijd in dit huis doorbrengt.

Ik ben heel blij dat ik voor deze zomer werk heb gevonden, maar het is balen dat ik straks wekenlang van huis ben, vlak nadat ik bij Henry en Robbie ben ingetrokken. En bij onze niet-officiële huisgenoten Mattie, Bobby en Kris, die op magische wijze verschijnen zodra het over eten gaat.

Het is raar om een eigen kamer te hebben. Ik heb er twee jaar eentje moeten delen in het dispuuthuis en daarvoor eentje met mijn broer Ethan. Ik weet nu al dat ik hier veel gelukkiger word. Niet alleen vanwege de voor de hand liggende dingen, zoals mijn eigen kamer en samenwonen met mensen die ik aardig vind, maar ook omdat ik niet meer strategisch hoeft te plannen wanneer ik wil rukken of seksen, al komt dat laatste niet vaak voor. Henry was zo vriendelijk om me te laten weten dat hij, na een halfjaar naast Nate en Stassie, met absolute zekerheid kan zeggen dat de kamer niet geluiddicht is.

‘Blijven jullie de hele middag kibbelen of gaan we het feest nog voorbereiden?’ roept Robbie over het geruzie van Stassie en Mattie heen.

Vanavond geven we een feest om afscheid te nemen van de jongens die klaar zijn met hun studie, oftewel een ‘en nu oprotten’-feest, zoals Robbie het noemt. Hij gaat aan Maple Hills door voor een master en is blij dat hij zijn titel als partyplanner kan behouden.

Al kijkt niemand er echt naar uit om het huis voor te bereiden op al die studenten van Maple Hills die hier over een paar uur bin-

nenvallen. Ik weet dat het voor deze jongens als een einde van een tijdperk voelt. Vier jaar lang elke dag met elkaar doorbrengen is lang. Voor Nate en Robbie zelfs nog langer, want zij hebben nooit in verschillende steden gewoond, laat staan in verschillende landen.

Voor mij voelt het als het begin van een nieuw tijdperk. Als eerstejaars wilde ik per se bij een dispuut, want ik zocht naar familie die me niet zou laten stikken, in tegenstelling tot mijn echte familie. Ik dacht dat die jongens er in voor- en tegenspoed voor me zouden zijn, dat ik eindelijk mensen had op wie ik kon vertrouwen, maar dat viel tegen. Al tijdens dat eerste jaar vermoedde ik dat ik een fout had gemaakt, maar ik hield vol, in de hoop dat het na een tijdje wel als familie zou gaan voelen. Ik wist zeker dat ik het mis had toen aan het begin van dit studiejaar de ijshal werd vernield en de jongens in deze kamer de enigen waren die me steunden.

Die periode was de ergste tijd van mijn leven, en dat wil wat zeggen. Ik liet niet merken dat ik me kapot schaamde, en toen Henry me op een dag vroeg of het goed ging en ik ja zei, nam ik aan dat daarmee de kous af was. Maar hij zei dat hij wist dat ik loog en dat hij er wel op terugkwam als ik eraan toe was om erover te praten. Daarna hadden we elke week hetzelfde gesprek, totdat we elkaar in de kerstvakantie tegen het lijf liepen.

Ik had die vakantie thuis willen doorbrengen, maar binnen vierentwintig uur had ik genoeg van het onsamenvangende dronken gezeik van mijn gokkende pa en van mijn moeders bijna professionele onvermogen om die man verantwoordelijk te houden voor zijn gedrag. Ik ging weer terug naar de campus. Henry was net in het ijshockeyhuis om zijn schilderspullen op te halen, en toen hij me weer vroeg of alles oké was, zei ik voor de eerste keer nee.

Jarenlang had ik uit schaamte en woede tegenover iedereen mijn mond gehouden over de gokverslaving van mijn pa, maar nu kwam alles er in één keer uit, alsof ik de woorden uitbraakte. Zelfs coach Faulkner en Nate kennen niet alle details over mijn ouders, maar ik heb Henry alles verteld.

Hij stond gewoon te luisteren, met een doek onder zijn arm.

Toen ik klaar was, voelde het alsof er een last van me af was ge-

vallen en vroeg hij of ik zin had om kippenvleugeltjes af te halen en tijdens de vakantie met hem wilde chillen. Hij stelde geen vragen, gaf geen advies en veroordeelde me niet. Daarom zei ik meteen ja toen hij vroeg of ik bij hem en Robbie wilde intrekken.

Het is inmiddels een chaos in de kamer, dat is altijd zo als we allemaal bij elkaar zitten. Allerlei gesprekken door elkaar, het ene nog luider dan het andere. Mijn zwijgzaamheid wordt vaak aangezien voor verlegenheid, maar ik ben niet verlegen. Volgens mij ben ik niet eens zo'n stille, dat lijkt alleen maar zo omdat de anderen zo luidruchtig zijn. Ik zit het liefst rustig te luisteren en wil niet, zoals mijn teamgenoten, altijd maar in het middelpunt van de belangstelling staan. Dat zorgt voor te veel stress, en dan is de kans te groot dat ik het verkloot. Laat mij maar vanaf de zijlijn toekijken, dan ben ik veel gelukkiger.

Ik loop naar de keuken om een flesje water uit de koelkast te pakken en pak er meteen nog eentje omdat ik voel dat er iemand achter me staat.

'Klaar voor je eerste officiële feest?' JJ pakt het flesje van me aan.

We leunen allebei tegen het aanrecht en kijken de woonkamer in. 'Denk het wel. Maak Robbie niet kwaad, dat is toch de enige regel?'

JJ snuift en draait de dop van zijn flesje. 'Dat is toevallig mijn favoriete tijdverdrijf, maar het hangt ervan af hoe hard je volgend seizoen wil worden afgebeeld.'

'Ik hou hem liever te vriend.'

'Voel je je al een beetje thuis?' Hij neemt een slokje water.

In de afgelopen weken heb ik veel tijd met JJ doorgebracht en ontdekt dat er achter het uiterlijk van grappenmaker een erg broederlijk type schuilgaat. Een paar maanden geleden heb ik al mijn spaargeld aan een oude pick-uptruck uitgegeven en sindsdien ben ik voor iedereen die iets te verslepen heeft de officiële verhuizer. Dat vind ik niet erg, het is fijn om me nuttig te voelen. Behalve dan toen Lola zo bang was dat haar spullen per ongeluk in Nates nieuwe huis in Vancouver zouden eindigen dat ze piemels tekende op alle dozen die niet van haar of Stassie waren.

JJ en ik zijn met een laadbak vol met dozen met penissen erop naar

zijn nieuwe huis in San Jose gereden en werden onderweg de hele tijd raar aangekeken door andere weggebruikers. Je leert iemand goed kennen als je tien uur lang in dezelfde afgesloten ruimte moet doorbrengen. Al merkte JJ ironisch genoeg op dat ik bijna niks met anderen deel.

‘Steeds meer,’ antwoord ik nu. ‘Het is nogal een verandering.’

‘Vergeet niet dat je hier hoort. Iedereen wil je hier hebben, hoor je me?’ zegt hij zacht.

Ik zeg nooit tegen de jongens hoe onzeker ik kan zijn, maar JJ snapt dat ik met opzet een beetje op afstand blijf. Toen ik hem een keer opmerzaam noemde, zei hij dat dat komt omdat hij een Schorpioen is. Wat dat ook moge betekenen.

Ik kan het wel waarderen, en voor het eerst in jaren voel ik me begrepen. Dat is best raar, want het grootste deel van de tijd snap ik mezelf niet eens.

‘Jazeker,’ bevestig ik. Hij klopt me op mijn schouder en loopt terug naar zijn stoel in de woonkamer. Ik loop langzaam achter hem aan en plof neer in de stoel naast Henry.

Robbie klapt één keer in zijn handen en dat is zo’n flashback naar de ijshockeytraining dat we hem meteen als goed afgerichte honden onze aandacht schenken.

‘Echt een mini-Faulkner. Jezus,’ mompelt Nate, die ongemakkelijk heen en weer schuift.

‘Wist je dat ik tegenwoordig in elkaar duik als ik applaus hoor?’ voegt Bobby eraan toe. ‘Volgens mij is dat een reactie op een trauma.’

‘Ik hoor die klap zelfs als ik in mijn eentje ben,’ zegt Mattie met een instemmend knikje.

‘Nee,’ zegt Joe. ‘Dat is Kris in de kamer naast je, die geeft zijn scharrel een tik op haar billen. Klap op haar bil, enkelvoud.’

Robbie maakt een sissend geluidje en Kris smijt een van de kus-sens van de bank naar Joe, die het vangt en weer teruggooit. Het is meteen een chaos.

‘Waarom heb je op het ijs nooit zo goed verdedigd, Joe?’ wil Henry weten. Hij leidt hem net lang genoeg af om Kris de kans te geven hem met het kussen recht in zijn gezicht te meppen.

‘Jezus,’ zegt Robbie nors, ‘als een van jullie straks een hersenschudding heeft, komt er helemaal geen feest. Vooruit, nog één keer.’

Er valt als vanzelf een stilte als iedereen met tegenzin wacht totdat Robbie de taken heeft toegewezen. Dit is een ongewoon moment, want ik denk dat we allemaal beseffen dat dit de laatste keer is dat we hier met z’n allen een feest geven.

Ik ben in gedachten verdiept als JJ opeens begint te lachen en te schreeuwen. ‘Vijf dollar! Ik krijg van jullie allemaal vijf dollar!’

‘Wat?’

‘Stas zit te huilen!’ Hij slaat een arm om haar heen en zoent de zijkant van haar hoofd. ‘En ze heeft niet eens gedronken, dus ik win!’

Ze veegt met de rug van haar handen haar tranen weg en kijkt niet-begrijpend in het rond. ‘Jullie hebben om mij gewed?’

De jongens pakken allemaal hun portefeuille. Mattie legt schouderophalend het geld in JJ’s uitgestoken hand. ‘Nou ja, eigenlijk om jouw tranen.’

‘Niet te geloven. Nate, wist jij...’ Ze draait zich om naar haar vriend, die zo ongezien mogelijk geld uit zijn zak haalt. ‘Wat ben je toch een lul! En jij niet alleen, jullie allemaal.’

Nate geeft JJ een vijfje aan, slaat stevig zijn armen om haar heen en zoent haar liefdevol op haar slaap. ‘Je probeerde je niet eens in te houden. Met dat geld had ik kip voor je kunnen halen.’

‘Niet te geloven. Dit is zo triest. Er hangt gewoon zo’n rare stemming omdat jullie straks allemaal ergens anders wonen.’

‘Voel je je beter als ik je vertel dat Russ had gewed dat je níét zou gaan huilen?’

Ze kijkt me met vochtige ogen aan en lacht. ‘Dank je, beertje. Jij mag blijven.’

Ik knik. Laat haar dat maar denken, dan hoef ik haar niet te vertellen dat ik niet gok.

‘Pardon,’ komt Henry tussenbeide. ‘Hetzelfde geldt voor mij, hoor.’

Henry wist ook dat ze ging huilen, maar heeft uit solidariteit met mij niks ingezet. JJ zit nog steeds zijn geld te tellen als Lola met zakken vol plastic bekertjes naar binnen wandelt. Ze kijkt naar de rij jongens en fronst. ‘Ze heeft gehuild, hè?’

‘Ja,’ zeggen ze allemaal tegelijk.

‘Jezus, Anastasia.’ Lola gooit de tassen op Robbies schoot, buigt zich voorover om hem een zoen te geven en haalt dan wat cash uit haar tas. ‘Dit is de laatste keer dat jij geld van me krijgt, Johal.’

‘Totdat ik misluk in ijshockey en mijn ware roeping volg,’ merkt JJ op. ‘Stripper.’

‘Zien we dan wel weer.’

‘Goed, kunnen we nu iedereen heeft betaald eindelijk beginnen?’ zegt Robbie kreunend.

De stilte van eerder keert terug en mijn teamgenoten denken een voor een allemaal hetzelfde. Nate schraapt zijn keel en knikt. ‘Goed, dit is het dan. De laatste keer. Het afscheid.’

De vreemde stemming verdwijnt zodra Lola in lachen uitbarst. ‘En dan zeggen ze dat ik vaak overdrijf. Wat zijn jullie dramaqueens, zeg.’

Hoofdstuk twee

AURORA

Ik hoor hier nu niet te zijn, maar basketballers hebben iets waardoor mijn zelfbeheersing razendsnel afbrokkelt.

Ik zei dat ik niet zou komen, Emilia wacht op me bij het ijshockeyhuis, en toch laat ik me door Ryan fucking Rothwell overhalen om mijn plannen om te gooien en bij het feest van het basketbalteam langs te gaan. Wat is dat toch met lange, gespieerde mannen die goed zijn met hun handen? Waarom heb ik daar zo'n zwak voor? Dat is een van de grote raadsels in het leven. Een raadsel dat, als ik kijk naar wie hier allemaal op af zijn gekomen, de helft van de vrouwen aan Maple Hills probeert op te lossen.

Een deel van het team is klaar met de studie, dus dit is hun laatste feest. Ryan en ik hebben deze week al vier keer afscheid genomen, en hoewel hij een geweldige jongen is, weten we allebei dat we geen contact zullen houden. Hij gaat volgende maand voor een profclub spelen en ik heb niet de illusie dat ik daar snel op de tribune zal zitten. Maar dat weerhield me er niet van om langs te komen toen hij dat vroeg, en dat zegt meer over mij dan over Ryan.

Met een drankje in mijn hand sta ik in mijn eentje in de keuken vraagtekens te zetten bij de keuzes in mijn leven, als er iemand naast me komt staan die ik liever niet tegenkom. Mijn ogen beginnen als vanzelf te rollen zodra Mason Wright zijn mond opendoet, maar dat houdt hem niet tegen om me lastig te vallen.

Hij trekt mijn drankje uit mijn hand, want hij weet hoe erg ik dat vind, en neemt een slok. 'Op zoek naar je volgende slachtoffer, Roberts?'

God, wat heb ik de pest aan hem. 'Is het voor jou geen bedtijd, Wright?'

Zijn blik gaat over mijn lijf op en neer, gevolgd door een tevreden lachje, waarvan ik braakneigingen krijg. 'Is dat een uitnodiging?'

Gelukkig heb ik in het gezelschap van déze basketballer geen enkele moeite om mezelf te beheersen. 'Ja, om op te rotten en mij met rust te laten.'

Hij grinnikt. Hoogst irritant dat hij überhaupt ergens lol in heeft. Geen idee waar dit gastje zijn zelfvertrouwen vandaan haalt, maar hij zou het moeten bottelen en verkopen. Ik ken niemand die zo arrogant is als hij, zeker niet onder de eerstejaars.

Hij geeft me mijn drankje terug en buigt zich iets dichters naar me toe. 'Je weet dat een zogenaamde afwijzing me opwindt, hè?'

'Niet zogenaamd, Mason. Ik moet niks van je hebben.'

'Waarom niet?'

'Afgezien van het feit dat ik je niet kan uitstaan? Je bent eerstejaars.'

'Je bent vier maanden ouder dan ik.' Hij frons gefrustreerd, want stel je voor dat een vrouw in zijn nabijheid niet meteen voor hem op haar knieën gaat.

'Je. Bent. Eerstejaars,' herhaal ik.

Hij zal nooit geloven dat een vrouw geen belangstelling voor hem heeft. Deels omdat hij erg aantrekkelijk is, maar vooral omdat hij blaakt van dat zelfvertrouwen. Hij lijkt meer op een stereotiepe rockster dan op een basketballer. Lang zwart haar, priemende blauwe ogen en een bleke huid met gedetailleerde tattoos op zijn armen en rug.

Met een zucht drink ik mijn glas leeg. 'Ik wil geen gast die jonger is dan ik.'

'Pas op, prinses.' Hij smoort een lach met zijn hand en ik knijp mijn ogen toe. 'Wil je soms dat iedereen hoort dat je een vadercomplex hebt?'

'Ik krijg nog eens een complex, van jou.' Ik wil hem heel graag wurgen, maar Mason kennende ziet hij dat vast als voorspel. 'Over vaders gesproken: hoe is het met directeur Skinner?'

Mijn aartsvijand mag dan arrogant zijn, hij heeft één zwakke plek: zijn pa. Niemand weet dat zijn vader het hoofd van de afdeling Sport op Maple Hills is en dat wil hij graag zo houden. Daarom gebruikt

hij de achternaam van zijn moeder. Je zou denken dat het een band scheidt dat we allebei overhoopliggen met onze vaders, maar Mason en ik konden vanaf dag één niet met elkaar opschieten en zullen nooit vrienden worden. Ik kan met zekerheid zeggen dat ik geduldig wacht op zijn ondergang.

‘Leuk om te weten dat jij en Ryan het in bed over mij hebben.’ Zijn kenmerkende zelfverzekerde lachje maakt plaats voor een frons als hij naar de dichtstbijzijnde fles sterkedrank reikt. ‘Ik krijg Ryans kamer, heeft hij je dat al verteld? Ik ga de code niet veranderen, dus je kunt altijd naar binnen.’

Die jongen weet niet van ophouden. ‘Leuk voor je. Maar even serieus, Mason, kun je je vader mijn nummer geven? Hij ziet er goed uit.’ Niet dus. ‘En ik wil graag een functie bij het basketbalteam.’

‘Krijg de ziekte, Aurora.’ Hij zet de fles hard terug op het aanrecht en beent weg in de richting van de tuin.

‘Voorzichtig, prinses!’ roep ik hem na. ‘Wil je soms dat iedereen hoort dat je een vadercomplex hebt?’

Iemand slaat van achteren twee armen om me heen. Ik wil net een klap uitdelen als ik een diepe stem hoor die ik erg goed ken. ‘Als je hem koud maakt, ga ik je borg niet betalen.’

‘Hij zei dat ik een vadercomplex heb.’ Ik draai me in Ryans armen naar hem om en hij kijkt me verbaasd aan, want hij heeft geen idee welke kant dit gesprek op gaat. ‘Dat mag alleen ik zeggen.’

Hij knikt begrijpend. ‘Snap ik. Waarmee heb je hem zo kwaad gemaakt?’

‘Ik vroeg om het nummer van zijn pa, voor een functie bij het basketbalteam.’

‘Rory...’ Hij rekt de tweede lettergreep uit en daardoor weet ik dat ik in de problemen zit. ‘Je weet dat dat geheim hoort te blijven. Hij doet wel alsof hij een stoere bad boy is, maar eigenlijk is hij heel gevoelig.’

Kan ik er iets aan doen dat Mason niet met zijn pa door één deur kan? Hij is niet de enige, en het woord ‘nepobaby’ is niet eens gevallen. ‘Nou, waarom heb je het mij dan verteld, als het geheim hoort te blijven?’

Ryan buigt zich voorover en geeft me een tedere zoen op mijn voorhoofd. ‘Omdat ik weet dat je een hekel aan hem hebt en ik iets van je wilde.’

‘Hm, dat had je hoe dan ook wel gekregen.’

Ryan Rothwell mag alles hebben wat hij wil, daar hoeft hij niet eens om te vragen. Hij is een erg leuke jongen en daarom ben ik bereid Emilia’s woede te riskeren voor een laatste ontmoeting met hem.

Ik heb zo’n lage dunk van mannen dat je de grond moet afspeuren om er iets van terug te vinden, maar Ryan deugt, en in de afgelopen paar maanden hebben we als friends with benefits veel lol gehad. Daar staat hij om bekend, om lol zonder verplichtingen, en ik vind dat de onderwijsinstelling hem zou moeten onderscheiden omdat hij in zijn vier jaar hier zoveel vrouwen gelukkig heeft gemaakt.

Ze zouden een standbeeld voor hem moeten oprichten.

Daar moet ik Masons pa maar eens om vragen.

Hij legt een vinger onder mijn kin en duwt die omhoog, waardoor ik uit mijn gedachten opschrik. ‘Ik ga je missen, Roberts.’

Mijn antwoord blijft steken in mijn keel. Iets als ‘ik jou ook’ of een simpel ‘bedankt’ zou al volstaan, maar die woorden komen er niet uit. Ik vind het vreselijk dat een paar vriendelijke woorden, een eenvoudig gebaar van vriendschap, een teken dat onze tijd samen voor hem iets betekende, genoeg zijn om me in de stress te laten schieten.

Onze relatie is altijd puur lichamenlijk geweest. Hij heeft vaak geprobeerd om me na de seks te laten blijven, dat wel, maar het voelt goed dat hij me gaat missen, ook al zijn er nog een stuk of tien vrouwen tegen wie hij dat kan zeggen.

Hij slaakt een zucht, bijna alsof hij mijn gejaagde gedachten kan horen, trekt me in zijn armen en verbergt zijn gezicht in mijn haar. ‘Ik ben zo jaloers op de jongen die mag horen wat er in jou omgaat als je zo’n gezicht trekt. Neem hem mee naar een wedstrijd, dan kan ik een bal tegen zijn hoofd gooien.’

‘We hoeven denk ik geen van beiden bang te zijn dat het zover komt.’

Hij lacht in mijn haar en laat me niet los. ‘Ik ben gewoon een tijdelijke oplossing, de jongen die met je mag neuken voordat je je grote liefde tegenkomt.’

‘Statistisch gezien is dat wat er gebeurt als je het met iedereen doet.’

‘Geloof me, Roberts, jij krijg je happy end. Daar durf ik een fiks bedrag op in te zetten.’

‘Jezus, Ryan, maak me nou niet bijna aan het huilen, ik moet dadelijk nog naar een ijshockeyfeest. Je weet dat ik geil word als ik verdrietig ben.’

Daar moet hij om lachen. We maken ons met tegenzin van elkaar los en stappen ieder naar achteren. ‘Als je dat nog eens twee keer herhaalt, komt Mason tevoorschijn. Net Beetlejuice.’

Ik rol met mijn ogen en kijk om me heen, op zoek naar mijn aartsvijand. Gelukkig valt hij aan de andere kant van de kamer een ander lastig, buiten gehoorsafstand. ‘Kun je hem niet meenemen? Ik kan hem niet verdragen als jij niet in de buurt bent.’

Hij stopt mijn haar achter mijn oor. ‘Je zei dat je deze zomer een ander mens wilde worden. Misschien kun je hem na dat zomerkamp wel verdragen. Dan heb je meer ervaring in het omgaan met kinderen.’

‘Ik zei dat ik mijn slechte gewoontes wilde afleren, vooral de gewoontes die schadelijk voor mezelf zijn. Ik zei niet dat ik zo ingrijpend wilde veranderen dat ik Mason aardig ga vinden.’

‘Misschien moet je je liefdesromannetjes verruilen voor een zelfhulpboek.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Je bent net klaar met Engels en denkt meteen dat je verstand hebt van boeken?’

‘Je hebt gelijk, Roberts, daar moet ik me niet mee bemoeien.’

Het afscheid hangt in de lucht, maar ik kan mezelf er nog niet toe zetten om gedag te zeggen. ‘Je laat me weten bij welk profteam je gaat spelen, hè?’

Ryan zont me een laatste keer op mijn voorhoofd. ‘Jazeker. En gedraag je.’

‘Dat doe ik toch altijd?’

‘Nee, nooit,’ zegt hij lachend. ‘Dat is het hele probleem.’

Zodra ik uit mijn Uber stap, komt Emilia naar me toe, met die vertrouwde frons die me duidelijk maakt dat ze niet blij met me is. ‘Je bent te laat.’

Je kunt moeilijk bang worden van iemand die er zo engelachtig uitziet als zij. En dat bedoel ik letterlijk. Haar lichtbruine krullen zitten in een gevlochten krans rond haar hoofd en het puntje van haar neus en haar wangen zijn rood omdat ze gisteren in onze tuin in de zon in slaap is gevallen en is verbrand. De rest van haar huid is net zo spookachtig wit als altijd, dus ik snap niet hoe het haar is gelukt om alleen haar gezicht te roosteren. Daar begin ik maar niet over. ‘Helpt het als ik zeg hoe mooi je eruitziet?’

Nee, dus. Ik verlies haar uit het oog zodra we over de drempel van het ijshockeyhuis stappen, langs wat kartonnen uitsneden op ware grootte van alle spelers blijken te zijn.

Dit soort feesten hebben op de hele campus nogal een reputatie, en toch komen we er zelden. Emilia is graag voor twaalf uur ’s nachts weer thuis en ik geef de voorkeur aan basketbal, maar JJ, een van haar vrienden van de LGBTQIA+-vereniging, verhuist naar een prof-team in het noorden en ze heeft hem beloofd dat ze afscheid komt nemen.

Als goede vriendin zei ik natuurlijk meteen dat ik mee zou gaan, ook omdat ze heeft beloofd me op de terugweg op een vegetarische pizza te trakteren. Ik ben een beetje bang dat mijn late aankomst mogelijk van invloed is op haar bereidheid om een pizza voor me te kopen.

Ondanks de drukte is het hier opvallend huiselijk voor een studentenhol. Aan de muur hangen ingelijste foto’s van een hele groep jongens en twee meisjes, de kussens op de bank wekken niet de indruk dat ze genoeg bacillen bevatten voor biologische oorlogvoering, en tenzij mijn ogen me voor de gek houden, heeft er iemand afgestoft.

Zie ik daar een onderzetter?

Ik baan me een weg door de drukte, verbaasd dat mijn voeten niet aan de vloer blijven kleven. Voortgedreven door hevige dorst zet ik koers naar mijn favoriete plek op elk feest: de keuken. Het gigakookeiland staat al vol met diverse halflege flessen sterkedrank en

fris. Ik laat mijn blik langs de keukenkastjes gaan en vraag me af in welk daarvan de glazen staan.

Feest of niet, ik heb zoveel docu's over de vervuiling van de oceanen gezien dat ik geen plastic bekertjes meer wil gebruiken. Onopvallend tuur ik in een van de kastjes. Alleen maar shotglasjes.

Echt alleen maar.

Er staat letterlijk niets anders in dit kastje.

In het tweede kastje staan kommetjes, en net als ik wil kijken of het derde kastje bevat wat ik zoek, schraapt iemand achter me zijn keel. 'Wil je soms iets stelen?'

Ik kijk om de deur van het kastje heen en voel dat mijn gezicht vuurrood wordt. De jongen die me net op heterdaad heeft betrapt, torent boven me uit, en dat terwijl ik één meter zeventig ben en naaldhakken aanheb. Toch is hij helemaal niet intimiderend. Zijn gespierde bovenarmen proberen weliswaar te ontsnappen uit de mouwen van zijn zwarte T-shirt, dat strak rond zijn borst spant, maar zijn gezicht is zacht, met maar weinig stoppels op zijn kaken. Die fijne trekken passen niet echt bij de rest van zijn lijf. Zijn lichtbruine haar is uit zijn gezicht gekamd, en als mijn blik eindelijk die van hem kruist, staren saffierblauwe ogen me aan met een mengeling van onzekerheid en fascinatie.

Dit moet wel de ongemakkelijkste manier zijn waarop ik ooit een knappe jongen heb ontmoet.

Ik glimlach zo onschuldig mogelijk. 'Is het diefstal als het voorwerp het pand niet verlaat?'

'Shit, ik wist wel dat ik rechten had moeten doen.' Zijn ene mondhoek krult op en in zijn wang verschijnt een kuiltje. Hij probeert duidelijk zijn lachen in te houden. 'Volgens mij is het diefstal als je iets meepakt wat niet van jou is.'

'En als de eigenaar het nou niet merkt?'

'Nou, als de eigenaar het niet merkt, is die duidelijk nalatig geweest,' antwoordt hij. Hij wrijft met zijn hand in zijn nek. Ik probeer naar zijn gezicht te kijken, niet naar die gespierde armen, maar dat lukt niet echt.

'Wat zoek je?' Hij zet een stap in mijn richting en ik ruik de sterke

geuren van sandelhout en vanille. Hij legt zijn hand op het deurtje waaraan ik me nog altijd vastklamp en duwt het dicht.

Wat zoek ik? ‘Glazen.’

‘Sorry, er zijn alleen plastic bekertjes.’

‘Weet je wel hoeveel plastic er in de wereldzeeën eindigt? Is er iemand hier die dat weet?’ Ik heb nog nooit zo lang over glazen gepraat. Dat heeft vast niemand ooit gedaan, maar ik vraag me af welke keukenartikelen ik nog meer ter sprake kan brengen om dit gesprek gaande te houden.

‘Dus je pleegt diefstal omdat het beter is voor de haaien?’

‘Nou, niet alleen voor de haaien. Ook voor de vissen, de schildpad- den en de walvissen.’

Hij doet zijn ogen dicht en lijkt te vechten tegen een lach. Dan schudt hij zijn hoofd.

‘Misschien ook voor een paar inktvissen. Ik kijk niet op een levend wezen meer of minder als ik een goede daad verricht.’

Hij doet zijn ogen weer open en laat zijn hand nog een paar tellen op het deurtje rusten. Dan stapt hij om me heen, naar kastje nummer zes, waarin zich een aantal planken met een allegaartje aan glazen blijkt te bevinden. ‘Gooi die niemand naar zijn hoofd, want dan komen we in de problemen.’

Ik ga op mijn tenen staan, pak een glas met het embleem van Maple Hills voor mezelf en nog eentje voor Emilia met de opdruk: AL MIJN VRIENDEN GINGEN NAAR DE L.A. PRIDE EN IK KREEG ALLEEN MAAR DIT GLAS.

‘Die heb je snel gevonden. Breek je hier vaak in?’ Hou op met praten, Aurora.

Ik zet de glazen op het aanrecht en pak de fles sterkedrank die het dichtstbij staat, zodat ik mijn overwinningsglazen kan vullen, zoals ik ze van nu af aan noem. De behulpzame onbekende lacht, draait een fles fris open en schuift die naar me toe. Hij wacht totdat ik wil inschenken en geeft dan antwoord. ‘Nee, ik woon hier.’

O, shit. Hij brengt me zo van mijn stuk dat de fles tegen de rand van het glas stoot en ik de bruisende, kleverige frisdrank op het aanrecht mors. Dubbel shit. ‘Sorry, sorry, sorry!’